

- 3) Vai ir jāuzskata, ka saņēmējs, kurš ir ieguvis vai turējis attiecīgās preces, par kurām ir zināms, ka tās ir pārvadātas, izmantojot TIR karneti, attiecībā uz kurām nav konstatēts, ka tās būtu uzrādītas galamērķa muitas iestādei un tur būtu deklarētas, tikai šo apstākļu dēļ vien ir tā persona, kurai bija jāzina, ka preces nav Kopienas Muitas kodeksa 203. panta 3. punkta trešā ievilkuma izpratnē, aplūkotā kopā ar 213. pantu?
- 4) Ja atbilde uz trešo jautājumu ir apstiprinoša, vai muitas pārvaldes bezdarbība, nepieprasot muitas parāda samaksu no šā saņēmēja, liedz iestāties – arī Muitas kodeksa īstenošanas regulas 457. panta 2. punktā reglamentētajai – galvotājas apvienības atbildībai, kā tas ir paredzēts TIR konvencijas 1. panta q) punktā?

⁽¹⁾ Padomes 1978. gada 25. jūlija Regula (EEK) Nr. 2112/78 par 1975. gada 14. novembrī noslēgto Ženēvas Muitas konvenciju par starptautiskajiem preču pārvadājumiem, kuros lieto TIR karneti (TIR konvenciju) (OV 1978, L 252, 1. lpp.).

⁽²⁾ Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regula (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV 1993, L 251, 1. lpp.),

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 2. maijā iesniedza Supreme Court (Īrija) –
Edward Cussens, John Jennings, Vincent Kingston/T. G. Brosman**

(Lieta C-251/16)

(2016/C 243/24)

Tiesvedības valoda – angļu

Iesniedzējtiesa

Supreme Court

Pamatlietas puses

Prasītāji: Edward Cussens, John Jennings, Vincent Kingston

Atbildētājs: T. G. Brosman

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai tiesību ļaunprātīgas izmantošanas princips tāds, kāds tas ir atzīts Tiesas spriedumā *Halifax*, ciktāl tas ir piemērojams PVN jomā, ir tieši attiecināms uz privātpersonu, ja nav tādas valsts tiesību normas, pieņemtas likumdošanas vai tiesas spriešanas procesā, kura piešķirtu spēku šim principam, tādos apstākļos, kā šajā lietā minētie, kad pirmspārdošanas un pārdošanas darījumu (turpmāk tekstā kopā – “prasītāju darījumi”) definēšana no jauna, kā to atbalsta *Commissioners*, nozīmētu, ka prasītājiem būtu jāmaksā PVN, ja šāds nodokļa nomaksas pienākums nebija paredzēts, piemērojot prasītāju darījumiem attiecīgajā laika periodā spēkā esošās valsts tiesību normas?
- 2) Gadījumā, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir tāda, ka tiesību ļaunprātīgas izmantošanas princips ir tieši piemērojams privātpersonai, pat ja nav tādas valsts tiesību normas, pieņemtas likumdošanas vai tiesas spriešanas procesā, kura piešķirtu spēku šim principam, vai princips bija pietiekami skaidrs un precīzs, lai to piemērotu prasītāju darījumiem, kas tika noslēgti pirms sprieduma lietā *Halifax* pasludināšanas, it īpaši ievērojot tiesiskās noteiktības un prasītāju tiesiskās pašāvības aizsardzības principus?
- 3) Ja tiesību ļaunprātīgas izmantošanas princips ir piemērojams prasītāju darījumiem tādējādi, ka tie ir jādefinē no jauna:
 - a) kāds ir juridiskais mehānisms, saskaņā ar kuru tiek aprēķināts un iekasēts PVN, kas ir jāmaksā saistībā ar prasītāju darījumiem, ja valsts tiesiskais regulējums neparedz aprēķināt un iekasēt PVN, kā arī
 - b) kādā veidā, lai valsts tiesas nosaka šo atbildību?

- 4) Vai valsts tiesai, nosakot, vai prasītāju darījumu galvenais mērķis bija gūt nodokļu priekšrocības, pirmspārdošanas darījumi (kuri, kā to tā tika konstatējusi, tika veikti tikai nodokļu mērķiem) ir jāvērtē izolēti, vai arī prasītāju darījumu mērķis ir jāvērtē kopumā?
- 5) Vai VAT Act 4. panta 9. punkts ir jāuzskata par valsts tiesību normu, ar kuru tiek transponēta Sestā direktīva⁽¹⁾, neraugoties uz to, ka tas neatbilst tiesību normai, kas ir paredzēta Sestās direktīvas 4. panta 3. punktā, un kura ir jāpiemēro tādējādi, ka prasītāji ir jāuzskata par nodokļa maksātājiem saistībā ar īpašumu nodošanu pirms tie tiek pirmoreiz apdzīvoti, neņemot vērā to, ka iepriekšējais tiesību atsavināšanas darījums bija apliekams ar nodokli?
- 6) Gadījumā, ja 4. panta 9. punkts nav saderīgs ar Sesto direktīvu, vai apstākļi, ka prasītāji ir pamatojušies uz to, nozīmē tiesību ļaunprātīgu izmantošanu, kas ir pretrunā Tiesas spriedumā *Halifax* atzītajiem principiem?
- 7) Pakārtoti, ja 4. panta 9. punkts ir saderīgs ar Sesto direktīvu, vai prasītāji ir guvuši nodokļu priekšrocības, kas ir pretrunā šīs direktīvas mērķim un/vai 4. pantam?
- 8) Pat ja 4. panta 9. punkts nav jāuzskata par tādu valsts tiesību normu, ar kuru tiek transponēta Sestā direktīva, vai Tiesas spriedumā *Halifax* noteiktais tiesību ļaunprātīgas izmantošanas princips joprojām ir piemērojams attiecīgajiem darījumiem, ievērojot Tiesas noteiktos kritērijus spriedumā *Halifax*?

⁽¹⁾ Padomes 1977. gada 17. maija Sestā direktīva 77/388/EKK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (devītā palāta) 2016. gada 29. februāra spriedumu lietā T-265/12 *Schenker Ltd*/Eiropas Komisija 2016. gada 12. maijā iesniedza *Schenker Ltd*

(Lieta C-263/16 P)

(2016/C 243/25)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Schenker Ltd (pārstāvji – *F. Montag, Rechtsanwalt, F. Hoseinian, avocat, M. Eisenbarth, Rechtsanwalt*)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas 2016. gada 29. februāra spriedumu lietā T-265/12 *Schenker Ltd*/Eiropas Komisija;
- atcelt Komisijas 2012. gada 28. marta lēmuma lietā COMP/39462 – Kravu pārvadājumi (turpmāk tekstā – “Lēmums”) 1. panta 1. punkta a) apakšpunktu vai, alternatīvi, nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā;
- atcelt vai, alternatīvi, samazināt Lēmuma 2. panta 1. punkta a) apakšpunktā noteikto naudas sodu vai, alternatīvi, nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā, un
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.